

ВЪ СВОИТЪ СИ

„Въ своитѣ си дойде, и
своитѣ Му Го не приеха“.

Ще се спра само на нѣколко думи отъ единадесетия стихъ: „Въ своитѣ си дойде“. Първата частъ на стиха е положителна — „дошълъ“, а втората частъ на стиха е отрицателна — „не го приеха“.

Човѣшкиятъ духъ върви, т. е. се едновременно проявява въ три посоки. Като казвамъ човѣшкиятъ духъ, подразбирамъ човѣка въ неговата първична проява, тъй наречения козмическия човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие на Бога. Първиятъ стремежъ на духа е къмъ живота. Животътъ е условие, а не срѣда за проявлението на човѣшкия духъ. Вториятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ знание, къмъ мъдростъ. Той има потрѣба отъ свѣтлина, вслѣдствие на което свѣтлината е външната страна на знанието. Когато духътъ придобива знание, свѣтлината се проявява като резултатъ. Слѣдователно, свѣтлината, която съществува сега въ свѣта е резултатъ на една излишна енергия, която не е употребена за умствена дѣятелностъ, и за това не се ползуваме отъ тази свѣтлина. Значи, козмическиятъ човѣкъ е придобилъ толкова знание, че отъ него има излишъкъ, който се проявява въ видъ на физическа свѣтлина. Третиятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ свобода, вслѣдствие на което се създава време и